

AVALON

FANTASIE

In samenwerking met:

Uitgeverij StoryLand / MaryDes Designs Ltd

p.a. Nijverheidsstraat 70

2160 Wommelgem

België

www.storyland.be

info@storyland.be

ISBN: 9789403719627

NUR: 334

Copyright: © 2024 Krista Gosselyn

Omslag en vormgeving: MaryDes Designs Ltd

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigd, in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever of de auteur.

AVALON

FANTASIE

KRISTA GOSSELYN

1

Solana schitterde in de avondzon. Met om en nabij de twintigduizend inwoners had ze echt zich een ‘stad’ te noemen. Het centrum bestond voor een groot deel uit gebouwen die uit twee of drie verdiepingen bestonden. Solana was grotendeel opgebouwd uit simpele huisjes. De blikvanger stond pal in het centrum. – De vesting – Het gebouw waar de macht van Solana was gevestigd. De provoost was het hoogste gezag. Hij werd bijgestaan door enkele hoge heren en de ordehandhavers. De vesting was makkelijk te onderscheiden van de rest. Het ronde gebouw had een doorsnede van honderdvijftig meter. In de massieve buitenmuur was geen enkel raam te vinden. Hij was versierd met schilderwerk dat het verhaal van Solana vertelde. Hoe de stad door natuurgeweld was vernietigd en terug was heropgebouwd.

De koepel die de vesting overdekte bestond grotendeels uit glas. De afstand tussen binnen en buitenmuur was vijventwintig meter. Het midden van de cirkel was een groene oase. De stad was gelegen aan de Noordzee. In de verte stegen hoge pilaren uit het water op. Op de top bevonden zich schroeven die waarvan niet veel meer overbleef dan enkel roest. Als je beter keek zag je miniatuurversies op de daken van de huizen. Ze voorzagen Solana van de nodige energie.

Voor de vrouw die vanaf de heuveltop naar de stad tuurde was het een andere wereld. Solana was geen onbekende. Kera had de stad vaak met haar ouders bezocht. Adam pikte hen dan op met de helikopter. Het weerzien met hun vrienden verliep altijd in de opperbeste stemming.

Sinds de laatste keer was er heel wat veranderd. Haar vader maakte toen nog deel uit van haar leven. Dat was zestien jaar en drie maand geleden. Twee dagen na haar haar negende verjaardag

verdween hij. Ze had er nooit aan getwijfeld dat hij zou terugkeren. Die hoop vervloog toen de helende gave en even later ook de kracht in haar ontwaakte. Dit kon enkel als Joshua er niet meer was.

Ze herinnerde zich haar vader als een dromer. Een zachtaardig man die steeds bereid was andere te helpen. Hij vertelde haar verhalen over zijn grootvader, Nolan.

Thuis, het dorp waar Kera vandaan kwam, was lang van de buitenwereld afgesneden geweest. Tot Nolan besloot dat ze nood hadden aan nieuw bloed. Die tocht bracht Joshua en Bryon, de tuinier van Thuis, naar Solana.

Solana en Thuis verschilden als dag en nacht. Thuis was een eenvoudig dorp met hutten. Er was geen elektriciteit stromend water of technologie, gelegen in een dal aan een meer waar een bulderende waterval in uitmondde. De mensen leefden er volgens een strenge code die nog niet was veranderd sinds Tom van Buren en zijn vrouw Belinda van Velthoven hun hier hadden gevestigd.

Ze wilden de wereld laten zien dat je kon leven zonder de natuur geweld aan te doen. Het project zou een jaar duren. Er werden afspraken gemaakt. Iedereen moest vegetariër zijn. Er mocht geen jacht op dieren worden gemaakt, om wat voor dieren dan ook. Ze moesten het doen met de middelen die voor handen waren. Er mochten enkel bomen worden gehakt om hun van hutten te voorzien. Niet iedereen hield het een jaar vol. Op het eind van het jaar keerde ongeveer de helft terug. De andere helft, met Belinda en Tom besloten te blijven. Belinda miste soms wel de beschaafde wereld, vooral de geneugten van een warm bad en de smaak van cola, ook al schonk Tom haar de vrijheid om terug te keren.

Het klimaat maakte toen al bokkensprongen en Toms instinct vertelde hem dat hij moest blijven. Zijn zintuigen waren gevoeliger geworden, en het vaderschap maakte hem alerter.

Prinses was een gezonde gelukkige baby. De rest die was gebleven ontwikkelde een even sterke band met de natuur.

Belinda plantte een boom voor haar dochter. Een jonge eik. Ze had hem gevonden op een plaats waar hij het niet zou overleven

en bracht hem naar het licht. Haar daad kreeg navolging. Bij elke geboorte kwam er een boom bij. Een stek die nauwelijks een overlevingskans maakte werd in het licht gebracht. De geboortebomen kregen een speciale plaats in hun leven. Ze hielden er hun ceremonie tijdens de equinox.

Verbranden er hun doden. Elke pasgeboren baby werd aan de vallei voorgesteld om hun band met de natuur te bevestigen.

Ze leefden op het ritme van de seizoenen, en de vallei beschermde hen. Hun gaven werden sterker en ze ontdekten dat het dal ook wetten had. Het aantal mensen dat ze zich mocht vestigen was beperkt. Thuis mocht niet meer dan 219 personen tellen.

Dat was de reden waarom Nolan, Bryon en Joshua er op uit stuurde. Nieuw bloed om Thuis levend te houden.

Van dan af werd de vallei door rampspoed overvallen. Thuis werd aangevallen met een bom die een aardbeving veroorzaakte. De littekens zouden nooit uit het landschap verdwijnen. De bom was tegen de rotsen kapotgeslagen. Dat was zo een klap dat de berg in twee spleet en er een kloof ontstond. Sindsdien vulde er af en toe een frisse zeebries het dal.

Dat was niet het enige. De aanval vernietigde het dorp en er vielen veel doden waaronder Kera's grootmoeder en Joshua's grootvader: Nolan.

Niet veel later verscheen er een vrouw in Thuis die heel het dorp in haar macht hield. Joshua was op dat ogenblik in een dorp waar de inwoners aan een vreemde aandoening stierven. Pas toen hij terug was – niemand was sterk genoeg om het tegen de vrouw op te nemen. – kon er orde op zaken worden gesteld.

Na dit incident was Thuis voor altijd veranderd. De overlevenden grepen zich aan hun elkaar vast. Ze wisten dat hun overlevingskans jaar na jaar slonk. De volgende bezoekers werden met meer terughoudendheid begroet. Ze zagen er vreemd uit en kwamen van een stad onder de grond. Net als de mensen in Thuis zochten ze naar een manier om te overleven.

“Nog een dag,” hoorde Kera een stem achter zich. Ze maakte haar blik los en draaide zich om in de lichtbruine ogen van haar vriend te kijken. De gouden spikkels die erin rondzwommen gaven hem iets brutaal en deden zijn naam, Wolf, eer aan.

Hij bewoog als een roofdier en ging in de omgeving op. Het licht bruine haar piekte alle kanten uit. Dat kon ook niet anders. Ze waren al weken onderweg. Wolf had de robuuste bouw en lengte van zijn vader. Kera voelde zich nietig en klein naast hem. Ze was een hoofd kleiner, tenger, op het magere af, net als haar vader.

De opmerkelijke groene ogen had ze van haar moeder evenals de roodbruine haren. De zwarte strengen die erin verweven waren had ze aan haar vader te danken.

“Met de paarden waren we er al geweest.”

Kera knikte. “Dat weet ik. Vergeet niet dat we er bewust voor gekozen hebben onze voeten te gebruiken. Ik wil de paarden hier niet achterlaten.” Kera’s ogen schitterden. “Er was zoveel te zien. Vanuit de lucht is het niet zo interessant. Nu voelde ik mij meer met het landschap verbonden.”

Wolf stak de arm uit naar de stad. “Mooi hé,” hij keek verlangend naar de stad waar de verlichting aansprong. Kera leunde tegen hem aan. “Je weet dat mam en pap regelmatig hierheen kwamen. Drie weken en ze verlangden terug naar Thuis. Ik herinner mij vooral dat Solana rumoerig was met verhardde wegen. Veel mensen, gebouwen en af en toe een plukje groen. Vergelijk Solana niet met Thuis. Ik wil er de rest van mijn leven niet verslijten. Pap zei altijd dat hij na enige tijd het gevoel had dat de gave en kracht uit hem vloeiden.” Ze bleven nog enige tijd naar de fonkelende lichtjes staren voor ze zich te rusten legden.

De zon stond bijna in het zenit toen ze de volgende dag aan het laatste deel van hun reis begonnen. Kera zette er flink de pas in. “Ik ben benieuwd om Adam Tom Steff en Sarah te zien.” Riep ze Wolf opgetogen toe. “Zouden ze mij nog herkennen?”

“Sinds je vader er niet meer is zijn ze twee keer in Thuis geweest.”

“Bryon was nog steeds verward en mijn moeder,” Kera slaakte een diepe zucht. “Je weet dat mijn moeder het moeilijk heeft.”

“De onzekerheid over je vader treft het hele dorp. Hij was de steunpilaar. De probleemoplosser. Als zo iemand wegvalt. Maar je moet wel realistisch blijven, Kera. Je kan het fout hebben.”

“Niemand kan bevestigen dat hij dood is. Ik zou nooit aan deze tocht begonnen zijn als ik er niet van overtuigd was dat hij nog leefde.” Kera hijgde terwijl ze de laatste woorden uitsprak. “Ik zie hem in mijn dromen. Hij wil mij iets vertellen, maar ik begrijp het niet. Ik heb het er met mijn moeder over gehad. Zij durft niet te hopen.”

“Hey hey, mij hoeft je niet te overtuigen.”

“Ik ging langs bij Bryon,” ging Kera verder. Wolf zag hoe ze moeite deed haar emoties onder controle te houden. “Soms vraag ik mij af of hij geen komedie speelt. Weet hij werkelijk niets meer? Dat is een makkelijk excuus.

“Bryon!” Wolf schudde het hoofd. “Hij en je vader hebben zoveel meegemaakt. Dat kan je niet menen, Kera.”

“Dat houd ik mijzelf ook voor. Het is wel vreemd dat we Cidah sindsdien ook niet meer hebben gezien. Het enige dat zij ons wist te vertellen was dat mijn vader in de problemen zat. Hij wilde dat Bryon veilig was. Als mijn vader nog leeft zijn Adam en Tom de enigen die ons kunnen helpen.”

De eerste huizen kwamen in het zicht. Wolf keek gefascineerd naar de stenen gebouwen die groter waren dan drie hutten in Thuis. Hij haalde zich de verhalen voor de geest die Adam en Tom vertelden als ze naar Thuis kwamen. Verhalen over hun stad waar de dorpsoudsten niet zo met opgezet waren. Bang dat ze de jongeren zouden verblinden en ze op een dag Thuis zouden verlaten.

Hoe meer ze naar het centrum van de stad liepen, hoe drukker het werd. Voorbijgangers maakten een omweg en hielden een doek voor neus en mond. Kera keek naar haar kleding die vuil en sjoffel was. Wolf merkte niets van dit alles.

“Wow,” zei hij een paar keer. “Zoveel mensen. Snuif je de geur op. We hebben sinds deze morgen niets meer gegeten.”

“We moeten zo vlug mogelijk naar Sarah. Daarna kunnen we de stad verkennen.”

Kera bleef aan de rand van de stad en sloeg een weg in die recht naar het water leidde. De zilte zeelucht verkwikte hen en Wolf nam de tijd om de huisjes op te nemen. Ze leken allen op elkaar. Een deur, met venster en zadeldak. Twee verdiepingen hoog. Sommigen stonden zij aan zij, anderen apart.

Kera wist precies waar ze heen moest. Het was een van de weinigen huisjes met een houten omheining. Alles zag er goed onderhouden uit en nog maar pas geschilderd. Ze opende het hekje en liep op het padje naar de deur. Terwijl ze aanbelde kauwde ze op haar onderlip, een teken dat ze zenuwachtig was.

“Als Sarah er niet is moeten we naar het ziekenhuis.”

Alsof de persoon op die woorden had gewacht werd de deur geopend. Het was niet Sarah die voor haar stond. Een man van om en nabij Wolfs leeftijd keek hen verbaasd en vragend aan. Even later sprak hij voorzichtig hun namen uit. De grijns op Wolf zijn gezicht werd breder.

“Geoff,” klonk het opgelaten. De twee vielen elkaar in de armen. Wolf werd even vlug weggeduwd terwijl Geoff veel betekend de neus optrok.

“Jullie zijn wel de laatsten die ik hier verwacht.” Waarop zijn blik naar Kera ging en hij haar een knipoog toewierp.

“Wat voor nieuws jullie hier te zien? Is dit zomaar een bezoek of zit er wat meer achter?” Geoff maakte een uitnodigend gebaar. “Binnen praat beter. Het is een heel eind van Thuis naar hier. Waar heb je de paarden gelaten?”

“We zijn met de benenwagen en ja, er is een reden waarom we hier zijn. Ik zou graag je ouders spreken. Wonen ze hier nog?”

Geoff keek hen bedenkelijk aan en bood hun wat te drinken aan.

“Mijn vader kan hier elk ogenblik zijn. Ik stel voor dat jullie beiden je even opfrissen dan kunnen we verder praten. Er liggen nog kleren van je moeder, Kera. Wolf jij en ik hebben ongeveer dezelfde maat. Je mag van mij wat lenen.”

De twee lieten zich dat geen twee keer zeggen. Kera voelde zich een stuk lichter toen ze onder de douche vandaan kwam. Geoff had haar naar een kast gebracht die in twee was verdeeld. Aan de ene kant hing kledij van haar moeder. Sommige stukken herkende ze nog. De andere kant was voorbehouden voor Sarah. De dokter was groter, had meer rondingen. Kera nam een van de kleedjes. Het paste perfect. Ze kon zich niet herinneren dat ze haar moeder hierin ooit had gezien. Anderzijds had ze haar ouders niet altijd naar Solana vergezelt. Ze zwierf liever met Wolf door de bossen. Ze voelde zich in de stad als een gekooid dier. Zodra ze een stap tussen de huizen had gezet was dat gevoel teruggekeerd. Ze was bewust aan de buitenkant van de stad gebleven. Zodra ze de zeelucht had opgesnoven was de benauwdheid verdwenen.

Wolf vond alles fascinerend. Hij was net een klein kind dat zijn lievelingsspeelgoed had gekregen. Ze hoorde hen onder de douche kreunen van genot. In Thuis waren er ook douches. Ze waren primitiever, en het water kwam niet uit een kraan. Het reservoir moest regelmatig worden bijgevuld met emmers uit het meer. Het gebeurde meer dan eens dat men dat vergat. In de zomer werd het water verwarmd door de zon. In het regenseizoen mochten ze al tevreden zijn als het lauw aanvoelde.

Een klein half uur later zaten ze bij Geoff in de woonkamer.

“Mijn moeder is er niet meer.” Viel hij met de deur in huis. “Ze is overleden.”

“Sarah dood!” Kera kreeg de woorden met moeite over de lippen. “Hoe?”

Geoff zag de tranen in haar ogen. “Ze was ziek. Je weet dat de mensen in Solana niet zo een lang leven is beschoren. Mijn moeder maakte het tot haar levenswerk om een oplossing te vinden voor de vreselijk ziekte die velen van ons treft, en Solana al decennialang

in haar greep heeft. Telkens je vader op bezoek kwam vergezelde hij haar naar het ziekenhuis. Als hij patiënten heelde vertelde hij haar exact wat hij deed zodat zij wist wat er zich binnen de patiënt afspeelde. Zo kreeg mijn moeder een idee wat er mis was. Soms kwam Joshua volledig uitgeput terug. Het was moeilijk om te beslissen wie mocht leven en wie niet. Je vader verrichte wonderen. Het vroeg veel van hem en hij had ook altijd voldoende tijd nodig om te herstellen. Wie had recht op de behandeling, Was het leven van een jongere meer waard dan dat van een oudere persoon? Het vrat aan hem.”

Geoff schudde het hoofd. “Mijn moeder boekte vooruitgang in de behandeling, maar kon de ziekte niet uitroeien. Ze werd er zelf de dupe van. De laatste keer dat mijn vader Thuis bezocht was om de heler om hulp te vragen. Joshua heeft ooit mijn leven gered, als baby. Nu vroeg hij hulp voor mijn moeder. Hij was er niet. Mijn vader liet een boodschap achter.

Mijn moeder heeft lang op hem gewacht. Het was een pijnlijke strijd.”

Kera had tijd nodig om alles te verwerken. “Dat spijt me, ik wist hier niets van.”

De stilte die erop volgde werd doorbroken door de deur die openging. Adam kwam de woonkamer binnen. Keek vol verbazing naar de bezoekers om als laatste zijn blik op zijn zoon te laten rusten.

Kera herkende hem meteen. Hij was wat meer gedrongen. Zijn gezicht meer gegroefd. De haren zilver. Kera’s hart maakte een sprong. Er verscheen een brede lach om haar mond. Uitgelaten riep ze zijn naam. Voor adam ook maar kon reageren vloog ze hem om de hals. De man stond er ontdaan bij en wist zich geen raad. Hij maakte zich los uit de omhelzing en keek Kera aandachtig aan. Dan verscheen er een trage lach op zijn gezicht.

“Die haren,” begroette hij haar. Dan ging zijn blik naar haar metgezel. “Wolf?”

De laatste knikte hem toe.

“Het is een verrassing jullie hier te zien, maar ...” hij keek van Kera naar Wolf. “Dit is niet zomaar een bezoek. Hier zit meer achter of heb ik het mis?”

Kera voelde het opgetogen gevoel langzaam wegebber.

“Alles is in orde in Thuis. Ik ben op zoek naar mijn vader. Hebben jij of Tom een idee waar hij is?” Ze haperde. “Ik wist het niet van Sarah.”

“Kera denkt dat Joshua nog leeft.”

“Wacht eens even, niet zo vlug. Je bent op zoek naar je vader. Dus, sinds ik laatst in Thuis was heb je nog niets van hem gehoord. Hoelang?”

“Meer dan zestien jaar. Iedereen in Thuis is ervan overtuigd dat hij niet meer zal terugkeren.”

“Hebben ze daar een reden voor?”

“Ik heb zijn gave en kracht.”

“Onlangs?”

“Nee, drie vier jaar geleden.” Adam hield scherp de adem in. “Dat maakt inderdaad een heel verschil.”

Joshua had hen indertijd heel wat over de gave verteld. Ook over de overdracht. Het was meestal de moeder die haar talenten doorgaf, na haar dood.

Joshua’s kracht zorgde ervoor dat Kera zijn helende gave kreeg. De kracht kwam van Nolan, zijn grootvader, en moest door de ontvanger aanvaard worden. Kera had beide gekregen wat zeer uitzonderlijk was. Terwijl Adam dat alles overdacht werd hij zich bewust dat hij een zeer gevaarlijke vrouw in zijn armen hield.

“Je weet toch dat je vader heel jong was toen hij de helende gave van je grootmoeder ontving. Alicia leefde nog. Je vader was ernstig ziek. Het vermogen zichzelf te helen, wat iedereen in Thuis heeft, was niet voldoende. Je vader absorbeerde de gave. Ze ontplooidde zich toen hij volwassen werd. Vanaf dat ogenblik had Thuis twee helers.”

“Tot mijn grootmoeder stierf,” zei Kera bedachtzaam. “Heb jij

haar gekend?”

Neen,”

Adam liet Kera los. “Joshua had het heel moeilijk in die periode. Hij verloor zijn moeder en grootvader. De gave en kracht bonden een strijd met elkaar aan om voorrang te krijgen, tot ze een symbiose met elkaar aangingen. Zo te zien heb jij daar geen last van.”

“Mam heeft het daar over gehad. Over de gave en kracht. Ik heb de kracht niet aanvaard. Ik weet dat mijn vader nog leeft. Ik voel hem.” Kera’s ogen schitterden.

“En je moeder, wat zegt zij over dit alles.

“Mijn moeder heeft geen visioenen meer. Ze is niet meer dezelfde. Heeft er lang de moed in gehouden. Thuis verwijt haar dat mijn vader er niet meer is. Dat zij de schuld aan dat alles heeft. Zij zou mijn vader hebben weggepest. Hoe kan dat? Pap is er met die vreemde vrouw vandoor gegaan, Cidah. In Thuis hebben we geen relaties voor het leven. De meeste kinderen weten niet wie hun vader is. Soms wordt de zwangerschap zelfs uitgesteld. Hoe kunnen ze de schuld bij mijn moeder leggen. Het is onze manier van leven. Vanaf het ogenblik dat Nolan mijn vader op pad stuurde wist mijn moeder dat ze hem met de buitenwereld moest delen. Na mijn geboorte was hij niet meer zo vaak en lang weg. Waarom komt hij niet terug? Hij heeft Thuis nodig om te herstellen. De geboortebomen zijn de bron van onze gave. Heb jij enig idee waar hij met Cidah is heengegaan?”

Wolfs hart trok samen toen hij de pijn in haar stem hoorde.

“Mijn moeder wil niets zeggen,” ging Kera verder. Bryon herinnert zich niets meer.

“Wacht even,” onderbrak Adam haar. “Bryon is terug en je vader niet. Heeft Cidah de tuinier teruggebracht? Waarom?”

“Voor zijn veiligheid.”

Adam liet zich met een plof in de zetel vallen terwijl hij met de handen door de haren ging. “Wanneer is Bryon teruggekomen. De laatste keer was hij niet in Thuis aanwezig.”

Kera en Wolf keken elkaar aan. “Een paar maand voor ik de gave en kracht kreeg.”

“En Cidah, heeft zij het over je vader gehad?”

“Nee, “Kera schudde hevig het hoofd. “We hebben de kans niet gekregen haar wat te vragen. Ze verdween meteen. Mijn moeder zei dat jij en Sarah naar mijn vader op zoek zijn gegaan.”

Ik vertrouwde die vrouw niet. Je moeder was het met mij eens. Ze gingen er zo vaak vandoor. Ze had altijd wel hier een daar een klusje voor je vader. Ik ben er zeker van dat de heler even vaak zijn bedenkingen had.” adam schudde het hoofd. “Het is allemaal zo lang geleden. Die vrouw, Cidah, zag er zo vreemd uit. Waar kwam ze vandaan. Dat ben ik vergeten.”

“Ondergronds, de gemeenschap leeft ondergronds,” zei Wolf. “Bleke huid, witte haren. Bloedrode ogen en lippen. Ze verschenen uit het niets. Zij waren niet de eerste.”

“Nu je het zegt, inderdaad. Kriste was de eerste. Ze had altijd een dikke mantel aan. Ik heb nooit echt kennis met haar gemaakt. Dura en zij konden het goed met elkaar vinden. Kriste was geobsedeerd door Dura’s zwangerschap, en ze was zo zwak dat het Joshua niet lukte haar te helen. Het ging een dag of twee goed en dan had ze een terugslag. Na een maand overleed ze.”

“Daar wordt in Thuis nog altijd over gesproken.”

“Na een maand overleed ze. Hij zei dat ze vreemd in elkaar zat. Alsof ze niet genoeg tijd had gehad om te groeien. De handen benen en voeten waren misvormd. Na Kriste kwam Diek. Hij was naar zijn vriendin op zoek. Toen men hem zei dat ze was overleden geloofde hij het niet. Hij herhaalde telkens dat hij haar essentie nog steeds voelde. Hoe Diek ook zocht, hij vond haar niet. Diek vertelde over zijn leven in Haven en eindelijk kregen ze op heel wat vragen antwoord.”

Haven was een ondergrondse citadel. Het was meer dan honderdvijftig jaar geleden dat ze nog onder de zon hadden gelopen. Kriste was de citadel ontvlucht om een oplossing voor het

probleem te zoeken dat hun einde kon betekenen.

“Nu je dat zegt, dat herinner ik mij. Het was de bedoeling dat hij zo vlug mogelijk terugkeerde. Dat ging niet door omdat hij Kriste’s aanwezigheid voelde.” Adam wreef over de ogen. Al die herinneringen stonden terug levensecht in zijn geest gegriefd. Hij had alles verdreven. Wilde er niet meer aan denken. Nu dat Kera hier voor hem zat kwam alles terug.

“Diek verdween zoals hij was gekomen: onopgemerkt. Dat leek het signaal te zijn om meer mensen uit de bovenwereld naar Thuis te sturen. Voor de meesten was het hun eerste en enige reis. Het zonlicht werd hen fataal. Dat weet jij toch, Wolf. Jij bent ouder dan Kera.” “Mijn moeder was zwanger van mij toen Kriste opdook. Ik weet dat iedereen in Thuis bang van hen was. Het ging niet zozeer om het feit hoe ze eruitzagen, maar de manier hoe ze in het dorp verschenen. Als uit het niets, we zagen ze nooit aankomen. Cidah was de laatste.”

Adam knikte. “Cidah, ja Cidah was anders. Zij bloeide op onder de handen van de heler. De mensen uit Haven noemden haar de Verhevene. Ze hadden respect voor haar. Maar daaronder lag er ook een laag angst. Later zijn we te weten gekomen dat zij Diek achter Kriste had aangestuurd. Joshua was nieuwsgierig naar haar. De vrouw intrigeerde hem. Volgens mij was dat wederzijds en wilde Cidah meer over zijn gave te weten komen. Sonja vond dat alles maar niets en zeker niet dat Cidah hem regelmatig meenam. Volgens mij was het hem enkel om de informatie te doen. Ze wist enorm veel over de woede. Dat was niet alles, ook de rest van haar kennis was buitengewoon. We kwamen te weten dat ze niet alleen Diek maar al de anderen naar de bovenwereld had gestuurd. Reizen noemde ze het. De wijze waarop had iets met de zon te maken. Soms verdween ze enige tijd en kwam met fantastische verhalen terug. Ze had het over plaatsen waar we nog nooit van over gehoord. Iedereen hing aan haar lippen, zelfs in Solana. Ze kwamen af en toe hierheen om alles wat ze had gezien te bespreken. Ook de laatste keer. Sinds je geboorte was je vader niet meer zo happig om ergens

naartoe te gaan. Cidah kon hem toch nog eenmaal overtuigen om hem te begeleiden. Ze wilde er ook Bryon bij. Dat was niet normaal. Meestal ging ze de tuinier uit de weg. Nu kwam het erop dat ze zijn gave nodig had.”

“Dus, als ik het goed begrijp was mijn vader Bryon en Cidah hier voor ze vertrokken.”

“Nee, de laatste keer dat ik Cidah zag was ze alleen. Ze kwam Tom en mij verwittigen dat we haar niet mochten volgen. Dat was vreemd we waren Cidah nog nooit achterna gereisd. Dat kon niet. Ze vertelde ons nooit waar ze heen ging, en tegen de tijd dat wij eraan kwamen zou ze allang verdwenen zijn. We waren blij met haar verhalen. Het gaf ons een idee van de andere continenten. Hoe het er daaraan toeging. Hoe het de inwoners verging.”

“Jij en Sarah wisten iets. Had het met papa te maken. Heeft Cidah hem daarheen gebracht?”

“Nee,” Adam schudde het hoofd. “Haven was een verloren zaak.” Er verscheen een diepe rimpel in zijn voorhoofd.

“Ga even rusten. Jullie hebben een lange reis achter de rug. Ik zorg voor eten.”

Kera knikte, ze had tijd nodig om alles te overdenken. Geoff stond recht. Hij had zijn vader niet één keer onderbroken, en begeleidde hen naar boven.

“Hier sliepen je vader en moeder altijd. Ik weet niet of jij je dat nog herinnerd.”

Kera knikte. “Wat weet jij nog over die periode. Geoff, jij hebt niets gezegd.”

“Ik was veertien of vijftien en had andere interesses.”

Wolf nam Kera bij de schouder. “Het is voor het ogenblik genoeg. Dank je Geoff.”

Wolf was tevreden dat hij even kon rusten en zijn gedachten op nul kon zetten. Zijn vriendin liet zich op het grootte bed zakken en zuchtte van genoegen. Nu voelde ze hoe moe ze was. Wolf kwam naast haar zitten en nam haar in de armen.

“Waar zijn we aan begonnen. Waar moeten we mijn vader gaan zoeken. Andere continenten, daar durfde ik zelfs niet in mijn stoutste dromen aan denken. Adam heeft zoveel verteld waar ik niets van weet. Er zijn inderdaad veel mensen van Haven naar Thuis gekomen. Is Cidah de enige die is overgebleven. De anderen was niet zo een lang leven beschoren. Waarom heeft men het daar in Thuis nooit over. Zoveel vragen.”

“Yeon en Regano kwamen ook uit Haven.”

“De ouders van Rusty en Vally.”

Ja, Cidah noemde hen een geslaagd experiment. Waarom denk jij dat je vaders verdwijning met Haven heeft te maken?”

“Weet jij iets anders. Hoe je het draait of keert, we komen altijd bij Cidah terecht. Bryon en hij zijn met haar vertrokken.”

Kera keek Wolf aan. “Nu besef ik pas hoe weinig we weten. Als Adam of Tom niet willen helpen, wat moeten we dan?”

2

De twee vielen als een blok in slaap. Wolf was eerst een paar keer om het bed gelopen. Was erop gaan zitten om de vering uit te proberen om er tenslotte op te gaan liggen.

Het was begin mei geweest toen ze aan hun tocht begonnen. Het begin van het droge seizoen voor de hitte kwam. Kera had enkel haar moeder over haar plannen verteld. Sonja keek haar dochter aan. Er was bezorgdheid en angst in haar ogen te lezen.

“Waarom?” vroeg ze na enige tijd.

“Hij zit in mijn hoofd. Leeft nog en moet hem vinden.”

“Ik wil jou ook niet kwijt.”

“Heb jij niets gezien, mama. Je visioenen. Ik weet dat je s ’nachts dikwijls de hut verlaat. Dat je niet kunt slapen.”

Sonja veegde de haren uit het gezicht van haar dochter. Kera was haar evenbeeld enkele jaren jonger. Sonja was ook meer gevuld geweest. Er was een vuur in haar dochter dat zelfs in Joshua niet zo fel brandde. Het deed haar aan Nolan denken. “Ik ben enkel bang dat ik jou ook kwijt ga raken,” herhaalde ze.

Wolf en Dura hadden hun eigen discussie. Dura die iedereen met raad en daad bijstond had weinig sympathie voor de beslissing van haar zoon.

“Het is niet omdat Kera er vandoor wil dat jij haar moet volgen.”

“Waar Kera gaat, ga ik ook. Wat als ze gelijk heeft. Het loopt hier in het honderd sinds de heler er niet meer is.”

“Wij hebben al erger meegemaakt. Wat je gaat doen is een nutteloze en verloren zaak waarvan het eind al vastligt.”

Op de dag van hun vertrek wenste ze hem een veilige reis toe. Er blonk een traan in haar ogen terwijl ze Kera een giftige blik toewierp. Niemand keek op toen ze hun rieten manden omgespten. Wolf en zij trokken er regelmatig op uit voor enkele dagen. Ze

hadden voldoende rantsoenen ingepakt en Wolf had regelmatig zijn viskunsten bovengehaald.

Thuis was een gemeenschap van vegetariërs maar soms werd er vis gegeten. Er werd niet meer gevangen dan nodig was. Meestal hielden ze het op groenten, eieren kaas en melk. Het woud vulde hun dieet aan met knollen, wortelen en paddenstoelen en bessen. Ze hadden bijna een maand over de tocht gedaan. Kera was eindelijk dolblij dat ze Solana zag. Het eerste deel van de reis zat erop. Over wat er ging komen hadden ze geen controle meer. Kera wilde maar één ding: haar vader vinden.

Adam was roerei aan het bakken toen ze de volgende morgen de keuken binnenkwamen. Hij keek hen goedkeurend aan. “De kleding die je moeder heeft achtergelaten staat je goed,” begroette hij Kera. “Je moet moe geweest zijn. Je hebt meer dan twaalf uur geslapen.”

“Ik ben als een blok in slaap gevallen, gaf ze toe.” Ze keek zijdelings naar Wolf. “En hij had nog nooit in een bed geslapen. Na een maand op de harde grond was het meer dan welkom.”

“Ik heb de spullen waarmee je hierheen bent gekomen bij het vuilnis gedaan. Dat kon je niet meer aandoen.” Hij knikte naar Wolf. “Geoff zijn oude kleren staan je goed. Hij had ze niet meer nodig. Ik moest jullie ook nog wegens hem het beste toewensen. Hij laat zijn oude vader alleen achter.”

Kera trok de wenkbrauwen op terwijl ze een bord van tafel nam zodat Adam haar deel van de eieren kon opscheppen.

“Geoff gaat het huis uit. Hij gaat samenwonen met zijn vriendin.”

“Daar heeft hij het niet over gehad,” zei Wolf.

Adam haalde de schouders op. “Dat is het leven.” Adam verdeelde de eieren. “Net zoals jij ze graag lust. Ik hoop dat jij je dat nog herinnerd.”

Wolf had al aan de tafel plaatsgenomen. Kera ging naast hem zitten.

“Ik hoef niet te vragen of je goed hebt geslapen.”

“Ik ben wel een paar keer wakker geworden van het lawaai,” merkte Wolf op.

Kera knikte. “Het spijt me van Sarah,” zei Kera na een tijdje. Ik had haar misschien kunnen redden.”

“Gedane zaken nemen geen keer.”

“Toch ...”

“Nee, Sarah wist wat haar te wachten stond. Ze had genoeg patiënten met dezelfde symptomen gezien. Sommigen heeft ze kunnen redden. De meesten maakten geen enkele kans. Het was een lijdensweg. Op het eind was ik blij dat het voorbij was. In het begin, toen Sarah nog niet zo ziek was en Joshua spoorloos, zijn we op zoek naar hem gegaan. Nog voor de zoektocht goed begonnen was moesten we terug keren. Ze kon het niet aan.” Adam keek zijn gasten aan. “Dit is waarom je hier bent. Je wilt naar de heler op zoek.

“Wij,” Kera schraapte haar keel. “Wolf en ik kunnen het niet alleen. We wilden jou en Tom om hulp vragen.”

Adam knikte. “Ik moet jullie verwittigen. Dit is geen avontuur of trektocht zoals je achter de rug hebt. Hoelang heb je erover gedaan, van Thuis naar hier. Ben je andere reizigers tegengekomen. Heb je ze met de gave en kracht laten kennismaken?”

Adams ogen gingen van Wolf naar Kera.

“Drie vier weken. We zijn goed geschrokken. Nee, we zijn geen andere mensen tegengekomen. Het was een aangename tocht.”

“Dat bedoel ik. Je wist wat je te wachten stond. Als we naar Joshua op zoek gaan kom je op onbekend terrein terecht. Je weet niet wie je kan vertrouwen. Je gave en kracht kan een bedreiging zijn. Mensen zijn bang voor zaken die ze niet begrijpen. Tom en ik, het is niet voor het eerst dat we naar de heler op zoek gaan. De helende gave werkt als een magneet. Mensen denken dat je vader te koop is. Dat hij voor een rijkelijke som enken hen zal dienen. Ik zeg dit niet om jullie schrik aan te jagen. Dit is hoe mensen zijn!”

Het duurde even tot de woorden tot Kera doordrongen, dan sprong ze recht. “Ik weet dat het niet makkelijk zal zijn.”

Het duurde even voor de woorden tot Kera doordrongen. Dan sprong ze recht. “Ik weet dat het niet makkelijk zal zijn.”

“Een boottocht,” zei Wolf. “Op zee.”

Wolf keek naar Kera die duidelijk opgewonden was. “Je weet waar mijn vader is.”

“Maak je geen illusies. Ik weet enkel welke richting hij is uitgegaan.”

“Ik heb nooit geweten dat jij een boot had.”

“Sarah vond het heerlijk op het water. Het deed haar even alles vergeten.” Adams mondhoek ging in een scheve lach omhoog. “We moeten eerst naar Tom. Weet je de weg nog. Ik moet eerst nog enkele zaken afhandelen. Ik wil jullie wel met de auto brengen.”

“Wat denk je, Wolf?” Richtte Kera zich tot haar metgezel. “Ik laat het aan jou over. Met wielen of wil je liever op je gemak de stad verkennen. Dan zie je meer. Het is niet zo ver naar Tom.”

“Mij maakt het niets uit,” zei Wolf met volle mond. Hij was nog altijd aan het ontbijten.

“Ik zou meer willen weten van de boot. Is dat de enige manier om op de plaats te komen. Waar we moeten zijn.”

Adam haalde de schouders op. “Ik moet eerst met Tom overleggen. Zelfs met de boot zal het geen plezierreisje zijn. Je bent ook niet op een dag of drie aan de andere kant. Het zal veel van de weergesteldheid afhangen. Je hebt nog tijd om erover na te denken.”

“Voor mij is het geen probleem,” antwoordde Kera meteen. “Maar jij, Adam, als Geoff met zijn vriendin gaat samenwonen.”

“Ik weet wat je bedoelt, Kera. Je hebt geen idee wanneer we terugkeren. Weet je, ik denk er al enige tijd aan om de rest van mijn leven in Thuis te slijten. Solana is ook niet meer wat het was. Ik mis de rust en de stilte.”

“Mijn mama en Bryon zullen je graag zien komen. Maar Geoff,

ben je zeker?”

“Ik kan altijd op bezoek komen.”

De stad was veranderd sinds Kera er de laatste keer was geweest. Er stonden meer huizen te verkommeren. De buurt waar ze door moesten om bij Tom te komen was vervallen. De straten lagen er vol rommel. De stank van uitwerpselen was niet te harden. Vliegen zoemden in het rond en plaagde Kera en Wolf.

“Nu begrijp ik waarom je zei dat de stad niet alles was,” merkte Wolf op.

Kera schudde het hoofd.” Voor mijn moeder waren die paar weken altijd een verademing. Vrij van de taken die in Thuis altijd op haar wachten. Het stromende water dat het werk lichter maakte. Maar ze was altijd dolblij toen ze naar de vallei terugkeerde.”

“Het is erger dan toen ik met mijn ouders hier was. Toen was dit een betere buurt. De mensen die hier woonden behoorden tot de betere klasse. Ze lijken te zijn verdreven door inwijkelingen.” Ze sloeg de kap van haar mantel omhoog toen het begon te regenen. “Wat haar het meest dwarszat is hoe de mensen met elkaar omgingen. Contact leggen lukte nauwelijks. De mannen en vrouwen zijn zeer afstandelijk, net alsof de wereld enkel om hen draaide. Zo anders dan in Thuis waar iedereen, iedereen kent. De vriendschap en warmte. Net als papa was ze dolblij toen ze eindelijk naar de vallei konden terugkeren. Mijn vader had vaak zijn bedenkingen over de steden die hij vaak tijdens zijn trektochten zag. Ik weet niet hoe vaak ik hem horen zeggen heb, hoe ver kun je gaan voor de natuur en de dieren terug de dupe worden?”

Wolf deed er het zwijgen toe. Hij voelde zich niet makkelijk in de kleding die hij van Geoff had gekregen. Hij gaf de voorkeur aan de plunje van Thuis. Die zat ruimer en voelde vrijer aan, maar die lag nu bij de vuilnis. Hij had het gevoel dat iedereen hem aanstaarde en ze wisten dat hij hier niet thuishoorde. Hij keek naar de rommel op de straat en gruwde. Zelfs de regen rook anders dan in Thuis. Hij was blij toen ze de steeg verlieten en meer in open ruimte terecht

kwamen.

De gevoelige zintuigen hadden het hard te verduren. Solana rook onaangenaam, was lawaaiig en de drukte taste zijn oriëntatie vermogen aan. Het was begrijpelijk dat Joshua nooit langer dan drie weken wilde blijven. Natuurlijk waren er ook goede dingen. De douche, het bed en het ontbijt dat Adam deze morgen had bereid. Om eerlijk te zijn wilde hij hier zo vlug mogelijk weg.

“Daar is Toms huis,” wees Kera aan.

Wolf schudde het hoofd als een jonge hond. De regendruppels vlogen in het rond. Kera versnelde haar pas. Tom woonde dichterbij het centrum. Net voor ze haar vinger op de bel wilde drukken ging de deur open. Het tweetal deed geschrokken een stap naar achter.

“Tom,” zei Kera voorzichtig. Kera wilde de man dolgraag in de armen vliegen maar had geen idee hoe hij zou reageren. De laatste keer was Adam alleen naar Huis gekomen.

De ogen van de man vernauwde en spreiden zich even later wijd open.

“Kera, klonk het weifelend. De vrouw knikte.

“Jezus, ik had nooit gedacht jou ooit nog terug te zien.” Dan ging zijn blik naar de man naast haar.

“Dit is mijn metgezel, Wolf. Ik weet niet of je hem nog herinnerd. Hij is Dura’s zoon. We zijn er met Geoff vaak op uitgetrokken.”

“Ja, dat weet ik nog. Daar liggen heel wat jaartjes tussen. Kom binnen,” nodigde hij hem uit. “Ik ging normaal bij Steff langs maar dat kan even wachten.”

Wolf streelde Kera’s arm. Hij voelde dat dit weerzien emotioneel zwaar was.

“Het spijt me van Sarah.” Bracht ze gesmoord uit.

Tom schudde het hoofd. “Ze had op het eind zoveel pijn. Het was een verlossing haar niet meer te zien lijden. De ziekte waar ze de stad van wilde verlossen is haar fataal geworden. Neem plaats, wanneer ben je aangekomen?”

“Gisteren, Adam heeft ons een bed aangeboden. Je zult wel een idee hebben van wat ons naar Adam en jou brengt.”

“Joshua.”

“Ja,” Kera knikte.

“Heb je iets van hem gehoord.”

“Neen integendeel. In Thuis denken ze dat hij nooit meer terugkeert.” De diepblauwe ogen, Sarahs ogen, Tom was Sarahs broer. Keken haar doordringend aan. “Vertel.”

Ze deed hetzelfde verhaal als ze Adam had verteld. Tom noch Wolf onderbraken haar niet één keer. Tom keek haar bedenkelijk aan toen ze zweeg.

“De gave en kracht,” liet Tom na enige tijd horen. “Het zou me niet verwonderen dat dat de reden is waarom je vader niet terugkeert. Adam en ik waren altijd zijn ondersteuning. Sinds het ogenblik dat Cidah in zijn leven kwam had hij ons niet meer nodig.”

“Ik weet zeker dat hij nog leeft. Alleen heb ik geen idee waar hij is. Ik voel hem, hij heeft mij nodig.”

Kera keek hem wanhopig aan. Er verschenen tranen in haar ogen. “We hebben het er al met Adam over gehad. Hij had het over een boottocht, maar wilde het er eerst met jou over hebben. AUB Tom, wil je helpen?”

“Heb je enig idee waar je aan begint. Je vader is al heel lang weg. Zelfs als we indertijd een idee hadden waar hij was er is te veel tijd verstreken. De kans dat we hem vinden, als hij nog leeft, is heel klein. Je hebt je gave en kracht. Het duurde bij je vader jaren voor hij ze kon bedwingen, ook al hadden beide een symbiose gevormd. Je vader was roekeloos, hielp waar hij kon en bracht daarmee zijn eigen leven in gevaar.

“Je zegt het zelf, Tom. Het gaat om mijn vader. De heler van Thuis, je vriend. Niet zomaar een vreemdeling.”

Wolf voelde de spanning en schoof dichters naar Kera en legde zijn arm om haar schouder.

Tom was groter, niet zo gedrongen als Adam. Hij had lichtblond

licht krullend haar. Wolf schatte hem op eind vijftig begin zestig. De man zag er jonger uit, was gespierder dan Adam die enkele jaren ouder was. Ondanks het ruime leeftijdsverschil had Tom altijd dichterbij Joshua gestaan. Hij zag er ontspannen bij, maar Wolf voelde hoe hij Kera en hem opnam.

Tom had het niet Wolf. Hij mocht de man niet ook al had hij nauwelijks zijn mond opgedaan. De lichtbruine ogen met gele spikkels deden hem aan een roofdier denken. Kera, het was meer dan tien jaar geleden dat hij haar nog had gezien. Toen hij de deur opende en de twee zag staan was hij het eerste ogenblik verlamd. Hij dacht dat het Sonja was die voor hem stond. De zwarte strengen in het roodbruine haar zegden wat anders. Het blauwzwarte van Joshua. Zijn ogen gingen meteen op zoek naar de heler op zoek, maar diep binnen in hem wist hij dat de twee hier om een reden waren.

Kera was een erg oude naam die hoop betekende. Er werden in de vallei niet veel kinderen geboren. Het had met de band met de natuur te maken. Alles moest in evenwicht blijven. De bewoners hadden de gemiddelde leeftijd van honderdvijftig jaar. Joshua liep tegen de vijftig en Bryon tegen de tachtig toen Tom voor het eerst met hen kennismakte. Hij herinnerde het zich als de dag van gisteren. Hij was met Adam Steff en Tijnl op jacht. Tijnl was nooit een vriend geweest. Hij was de neef van de provoost. Steffs vader was ordehandhaver. De laatste voelde zich verplicht de jongen onder zijn hoede te nemen.

Vanuit hun schuilplaats hadden ze twee jofele gedaanten hun richting zien uitkomen. Plots was de grootste onderuitgegaan. De andere was hem meteen te hulp geschoten. Joshua. Ze hadden hem zo vlug mogelijk naar het ziekenhuis gebracht om hem aan de zorgen van Sarah over te laten.

Tijdens hun verblijf in Solana waren ze goede vrienden geworden. Sarah stond versteld van de snelheid waarmee Joshua genas. OP een nacht had ze hem naast het bed van een patiënt gevonden die was opgegeven. Toen ze de vrouw onderzocht vond ze niets meer

van de symptomen van de ziekte. Ze kon niet begrijpen wat de heler had gedaan. Hoe hij het haar ook uitlegde ze kon er niet bij. Iemand die zelf de gave niet had kon niet begrijpen hoe het werkte.

Sarah verwittigde hem dat hij zijn kunsten niet zomaar tentoon mocht stellen. Er zouden mensen zijn die er misbruik van zouden maken.

Tijl had het met zijn oom over de twee vreemdelingen gehad. Tegelijk waren er de verhalen over de miraculeuze genezingen. De provoost was daar niet zo gelukkig mee. Het was immers hij die de ziektes op Solana losliet. Het was de wraak omdat zijn vrouw was gestorven aan een lange slepende ziekte. Dat was voor Sarahs tijd geweest.

Tijls verhaal alarmerende de provoost. Hij wilde Joshua koste wat het kost in handen krijgen. De provoost wilde onsterfelijkheid.

Dankzij hun samenwerking konden ze een eind aan het bewind van de provoost maken. Dat was niet de enige keer dat Joshua in de problemen belandde. De meesten dachten dat de heler te koop was, dat hij zijn diensten aan de hoogstbiedende aanbod. Hijzelf wilde er enkel de mensen mee helpen. Of ze nu rijk of arm waren. Wie zijn hulp nodig had kon ze krijgen.

OP één van hun reizen overkwam hem wat iedereen het meest vreesde. Hij werd ernstig ziek. Het was zo erg dat ze voor zijn leven vreesden. Niet de wetenschap, maar de groene wereld werd zijn redding. Zo was het de laatste jaren geweest. Joshua wist wanneer het misging met de natuur. In Thuis had bijna iedereen een gave. De laatste jaren had de gave aan sterkte ingeboet. Joshua had daar nooit last van gehad. De kracht hield alles in evenwicht.

De komst van de mensen uit Haven bracht andere problemen met zich mee. Waarom waren ze zo plots opgedoken. Dat was nooit opgehelderd. Wat er in Haven gaande was, was enkel een deel van het probleem.

Daar was Tom zeker van. Sarah had bij hun eerste ontmoeting als een vermoeden dat hun ondergrondse leven maar een deel van het probleem was. Ze waren zo fragiel dat de dokter bang was hen

aan te raken. Ze had nooit de kans gekregen hen te onderzoeken, tot Cidah kwam. Ze was sterker en kon reizen.

Cidah aanaardde hen als vrienden van Joshua. Ze stelde Tom en Adam ontelbare vragen en ze bracht een bezoek aan de bibliotheek van Solana. Daar was heel wat kennis bewaard gebleven die heel wat eeuwen terugging. In de woede was veel verloren gegaan. Verbrand vernietigd door water of gewoon geplunderd om geld uit te slaan.

Anderen gaven de kennis mondeling door. Die verhalen strookten niet altijd met de werkelijkheid. Het enige dat altijd terugkeerde was dat het een ware strijd was geweest om te overleven, en de levens die verloren waren gegaan. Het bleek ook dat de woede niet overal even hard had toegeslagen.

“Wij hebben ook informatie uit de periode maar ze is niet zo uitgebreid. Het is belangrijk dat we die kennis doorgeven aan het nageslacht.” zei de vrouw uit Haven.

Cidah voegde er haar kennis uit die periode aan toe. Telkens ze van haar reizen terugkeerde was iedereen nieuwsgierig wat ze te vertellen had. Telkens ze naar Thuis terugkeerde was Joshua niet van haar zijde weg te slaan. Tom was er zeker van dat dit voor problemen zou zorgen. Het zat hem hoog dat enkel het hoogstnodige met hen werd gedeeld.

Na Joshua's verdwijning waren ze een paar keer naar de vallei afgereisd. Het was niet meer hetzelfde. De saamhorigheid was verdwenen. Kera was meer bij Brecca Isolde of Paul te vinden dan bij haar eigen moeder. Sonja was volledig in zichzelf gekeerd en had duistere gedachten. Joshua had zijn vrienden opzettelijk overal buitengehouden. Sinds Cidahs komst waren ze vreemdelingen voor elkaar. Dat gevoel had Tom tenminste. Toen Sarah hem het hardst nodig had was hij er niet. Tom wist niet of hij de heler dat ooit kan vergeven.

“Onze dorpsoudste is niet meer dezelfde,” hoorde hij Kera zeggen. “Hij zegt niets, Tom, helemaal niets. Niemand in Thuis heeft ook maar enig idee waarom hij is teruggekeerd. Ik heb zelfs

mijn moeder tegen hem horen schreeuwen. Hij reageerde niet, zei niets, liep weg. Waarom bracht Cidah enkel hem terug. Zoveel vragen en niemand die een antwoord kan of wil geven.”

Het duurde even voor Tom de mond open deed. Hij moest nog bekomen van het feit dat Kera voor hem zat. Wolf was altijd al in haar schaduw te vinden geweest. Toen was hij een vrolijke knul geweest. Zijn ogen hadden niet de gevaarlijke uitdrukking gehad zoals nu, of, speelden zijn herinneringen hem parten.

“We hebben naar je vader gezocht, weet je. Ik ben zelfs het grootte water overgestoken. Zoals altijd ging ik op zoek naar antwoorden bij de mensen die in moeilijkheden zaten. Inderdaad, ze wisten wie hij was maar hij had de stad al een hele tijd verlaten. Niemand wist waar hij heen was. Wat ze me vertelden klonk me heel bekend in de oren. De leider van “een of andere bende had een prijs op zijn hoofd gezet. Cidah was op dat ogenblik nog steeds bij hem. Met haar had hij de beste kans om te ontsnappen. Je had geen idee waar ze opdoken en waren dus niet te volgen.” Tom ging met de handen door het haar. “We zijn zelfs op zoek gegaan naar Haven. Regano en Yeon hebben ons daarbij geholpen. Ze wisten ongeveer waar de citadel was. Helaas, door grondverschuivingen was de positie niet meer te achterhalen. We vonden niets terug. Sarah was blij dat ze met de twee kon praten. Ze had altijd al een uitzonderlijke belangstelling voor hen. Ik begreep niet waar ze het over hadden. Yeon wist veel over het menselijk lichaam. Ze vertelde Sarah dat ze als jongvolwassene werd geboren. Zij en Regano waren een experiment en zoals ik begreep kwamen ze uit een soort kunstmatige baarmoeder.”

“Hoe kan dat. Als twintigjarige geboren worden.”

“Daar weet ik het antwoord niet op. Wat dat experiment inhield daar had Sarah ook geen antwoord op. Cidah had zoveel mogelijk mensen uit Haven weggehaald omdat hun overlevingskans in de bovenwereld groter was. Wat ze niet had verwacht was dat velen hun eerste stap in de bovenwereld niet overleefden. De meesten wilden daarom meteen terug naar Haven, maar zonder Cidah

lukte dat niet. Ce Verhevene wilde dat ze zich onder de mensen mengden. Op een dat zou ze hen alles uitleggen. Maar ja, is dat er ooit van gekomen? Dat weet ik niet.”

“Waarom hebben ze Thuis uitgekozen.”

“Ik vrees dat Adam en ik daar schuld aan hebben,” zei Tom. “Tijdens onze reis naar Tykola moeten we in de nabijheid van Haven zijn geweest. Sommigen hebben net als jullie een gave. Hoe gaat het trouwens met Yeon en Regano. Ze hebben kinderen niet.”

“Twee. Ze zijn een paar jaar geleden overleden. Na Vally’s geboorte is de gezondheid van Yeon snel achteruitgegaan. De twee zijn kort na elkaar overleden.”

“Ze hebben dus niet o1.”

“Er was ook Togan. Hoe is het hem vergaan. Ik kon goed met hem opschieten. Hij had een uitgebreide kennis van machines.”

“Hij verliet Thuis, wilde meer van de wereld zien.” Liet Wolf horen.

“Nu je dat zegt. Hij dook op een dag in Solana op. Hij was een rariteit, werd aangestaard. Tagon leek daar geen hinder van te ondervinden. Tot mijn verbazing zag hij er goed uit, en had hij zich goed kunnen behelpen. Ik liet hem bij mij logeren. Togan wilde niet in Solana blijven. Hij was van plan de kustlijn te volgen op zoek naar andere nederzettingen. Hij was gelukkig dat hij zich aan de commune kon onttrekken. Nu had hij eindelijk rust in zijn hoofd. Volgens hem was iedereen in zijn cultuur met elkaar verbonden. Als één van hen verdween was het alsof je een deel van jezelf kwijtraakte.”

Tom stond recht en stak de handen in de zakken.

“Ik weet niet wat jullie weten over de opwarming of de woede zoals jullie het noemen.”

Tom schonk voor hen drie wat in en ging terug zitten.

“Iedereen wist al decennia dat de aarde opwarmde. Dat wij mensen daarvoor verantwoordelijk waren. Er werden bijeenkomsten gehouden om de opwarming bij te sturen. Men

had het voornamelijk over de co2 uitstoot. Helaas waren dat niet de enige problemen. De mens pleegde roofbouw op de aard. Consumeerde te veel Er ging te veel natuur verloren. De habitat van vele dieren werd vernietigd met als gevolg dat er veel soorten uitstierven. Ook insecten en gevleugelde die noodzakelijk waren voor de voedselvoorziening hadden het moeilijk. De aarde was overbevolkt, maar dat wilde niemand geweten hebben. Het was een heikel punt. Het is eigen aan de mens dat ze willen heersen. Wij zijn veroveraars, en schakelen alles wat ons daarbij in de weg staat uit. Wij zijn gewelddadig willen alles naar onze handzetten. Wat we vergeten is dat we de natuur en dieren nodig hebben om te overleven.” Tom haalde diep adem.

“Het weer werd extremer. Het was onmogelijk om nog voldoende voedsel te verbouwen. Velen stierven de hongerdood. Droogte, overstromingen modderstromen verwoesten alles op hun weg. Vulkaanuitbarstingen en aardbevingen maakten het rijtje af. Men was nergens meer veilig. De rijken en machtigen der aarde zochten een manier om hen veilig te stellen en bouwden bunkers in de bergen of ondergronds. Haven is daar een voorbeeld van.”

“Tom van Buren heeft hetzelfde gedaan. Wel op een andere manier. Wij zijn nooit ondergronds gegaan. De natuur heeft ons beschermd. Wat heeft dit alles met mijn vader te maken?”

“Op onze tochten hebben we nog mensen met een gave ontmoet. Niemand van hen kon helen. Toch niet in die mate die ik bij Joshua heb gezien. Tot nog toe heb ik niemand ontmoet die sterk als hem was. Zijn gave gecombineerd met de kracht is ongelooflijk. Voor jullie is dat normaal. Voor mensen zoals ik en Adam is dat uitzonderlijk. Het komt dicht bij een wonder.”

“Ik weet niet zoveel over de krachten,” zei Kera terwijl ze begon op en neer te lopen. Tom keek haar strak aan.

“Is het mogelijk dat mijn vader de gave en kracht aan mij heeft doorgegeven ook al leeft hij nog?” Ik heb de gave en kracht en ben er sterk van overtuigd dat hij nog leeft.” De groene ogen keken hem tot in zijn ziel aan, net zoals Joshua dat kon.

Wat weet je van Nolan?”

“Brecca heeft ons de nodige geschiedenis van Thuis bijgebracht. Nolan was de vreemde eend in de bijt. Zijn moeder kwam uit Tykola en was op de vlucht. Ze kwam in Thuis terecht, hoogzwanger. Ze stierf tijdens de bevalling van haar zoon. Nolan maakte ons tot behoeders van moeder aarde. Is het dat wat je wilde horen?”

“Deels, ik wilde het hebben over Nolans kracht. De kracht die Joshua op zijn grootvaders sterfbed heeft ontvangen? Cidah heeft je vader niet enkel nodig omdat hij een heler is. Zijn krachten zijn even belangrijk, misschien wel belangrijker.”

De drie schrokken op toen de bel ging.

Tom stond op om de deur te openen. Er klonken stemmen en voetstappen. Even later maakten ze met de kennis met de bezoeker. Hij kon Toms broer zijn. Kera wist wie hij was, ook al had ze hem nog nooit gezien, voor zover ze zich kon herinneren. In de beginjaren had hij Tom en Adam naar Thuis vergezeld.

“Steff,” klonk het vragend?

“Kera, je was nog een baby toen ik he laatst zag. Zolang is het geleden dat ik nog in Thuis op bezoek was. Hoe is het met Bryon? Hij moet toch ook al enkele jaartjes tellen.”

“Honderdvijf. Bryon is honderdvijf,” herhaalde ze. “En nog in goede gezondheid. Hoewel zijn geheugen niet meer is wat het ooit is geweest.”

“Ik kon het niet geloven toen Tom zei dat je op bezoek was. Je lijkt zowel op je vader als je moeder. Je haren zijn opmerkelijk. Die blik in je ogen doet me aan Joshua denken. Die vastberadenheid. Het frêle heb je van je moeder. Hoe gaat het met haar? Tom vertelde dat je naar je vader op zoek was.”

“Mam,” Kera zuchtte. “Het gaat niet te best met haar. Mijn vader is bijna zeventien jaar verdwenen. Niemand weet waar hij is, en we hebben al die tijd niets van hem gehoord. Zelfs niet toen Cidah Bryon terugbracht. Ze ging er meteen terug vandoor, en Bryon was zijn geheugen kwijt. Ik ben er zeker van dat hij nog leeft en ik zal

hem vinden.” voegde ze er resoluut aan toe.

“Joshua heeft heel wat watertjes doorzwommen. Heeft ook voor heel wat verrassingen gezorgd. Als er wat mis is zie je dat aan het gedrag van je dorpsgenoten.”

“Dat zei Tom ook als. Als dat waar is gaat het goed de verkeerde kant op.”

“Verklaar je nader.” Toms ogen gingen van Kera naar Wolf. De laatste schraapte de keel.

“Thuis is niet meer wat het is geweest. Mijn vader heeft de gemeenschap verlaten,” Wolf haalde diep adem voor hij verder ging. “Hij mocht er andere ideeën op nahouden, dar had niemand wat op tegen. Dat hij de gemeenschap opjutte en vrouwen en kinderen meenam.” Kera kneep in zijn hand. Ze wist hoe moeilijk hij het er mee had. “Zowat de helft van Thuis is hem gevolgd. Ze vestigden zich aan de andere kant van het meer. Het kamp was heel primitief. Bryon en de anderen deden er alles aan om hem terug te brengen. Hij lachte ons uit.” Wolf slikte. “Ze hadden bomen gekapt en dieren geslacht en hadden daar geen enkele wroeging over. Niet veel later keerden er enkele vrouwen en kinderen naar het dorp terug. Ze vertelden dat de situatie onhoudbaar was, en de kinderen waren ziek. Ze hadden geluk dat Kera net de gawe had ontvangen en hen kon genezen. Bryon ging terug naar het kamp en trof er velen ziek aan, en dood. Ze waren niet meer te redden. De enige die alles overleefde was mijn vader. De persoon die schuldig was aan het drama. Iedere dode in Thuis is er een teveel, en er waren de laatste jaren niet veel geboortes. Het leek alsof de vallei de adem inhield. Wachtte op iets.”

“Wie is jouw vader?” Vroeg Steff.

“Jeff.”

“Jij bent Dura’s zoon.” Riep Steff verrast uit.

“Ja,”

“Jeff,” Steff keek Wolf nauwkeurig aan. “Dat had ik nooit in die man gezien. Hij aanbad je moeder. En jij Kera,” richtte hij zich tot

Wolfs vriendin. “Jij hebt je vaders gave. Er is inderdaad heel wat gebeurt in de vallei.”

Tom wreef over de ogen. “Er moet inderdaad wat aan de hand zijn. De laatste keer dat we in Thuis waren merkte Brecca en Isolde op dat hun gave niet meer zo sterk was. Hoe is het nu?”

“Iedereen lijkt zijn gave te verliezen.”

“Er is zeker wat aan de hand. Heeft niemand in Thuis het daar over gehad. Bryon, je moeder?”

Wolf en Kera keken elkaar aan. Zo duidelijk was het hen nog nooit kenbaar gemaakt.

“Mijn moeder heeft nog nauwelijks visioenen. Meestal twijfelt ze, en vraagt ze zich af of het niet meer dan dromen zijn.”

“Jij hebt Joshua’s gave,” nam Steff het over. “Bryon en je vader bundelden hun krachten om te weten te komen wat er mis was.”

Kera schudde het hoofd. “Neen, ik ga niet terug. Ik ga op zoek naar mijn vader. Bedankt dat je ons wilde ontvangen.” Kera kwam recht en ging naar Steff. “Het is fijn dat ik je eindelijk leerde kennen.”

Steff sloeg de armen om haar heen en gaf haar een kus op beide wangen. “Ik veronderstel dat je nog niet meteen van plan bent om Solana te verlaten. Kom me opzoeken in de vesting dan geef ik je een rondleiding.”

“Dat is vriendelijk, gaan we zeker doen.”

“Waar wil je heen?” Vroeg ze aan Wolf toen ze buiten stonden.

“Naar het strand. Ik ruik de zee.” Hij keek haar vol liefde aan. “Gaat het wel.”

“Ik wist dat het niet makkelijk zou zijn.”

“We zijn wel heel wat te weten gekomen.”

“Maar niet datgene wat helpt om mijn vader te vinden.”

“We weten dat hij niet in Haven is. Tom en Steff zeggen dat de toestand van de planeet een weerslag heeft op Thuis. Als dat echt zo is, is er iets goed mis.”

“Geloof je hen?”

“Ik kan er inkomen. Paul en Sander hadden het daar ook over voor ons vertrek. Het is ook juist dat je vader en Bryon hun krachten bundelden om te weten te komen wat er mis was met moeder aarde.”

“Dat kan nu niet meer. Bryon zijn gave is verwaarloosbaar.”

Wolf knikte. “Dat kan ook een teken zijn. We wilden het niet zien. Vergeet niet wat Brecca ons leerde. Nolan stuurde Bryon en je vader weg omdat hij voelde en tekenen zag dat er wat mis was. Het ging hem niet enkel om nieuw bloed te vinden. Hij zag de tekenen in Thuis. Ze gingen anders met elkaar en de dieren om.”

“Dan hebben we nog een reden om naar mijn vader op zoek te gaan. Dan gaat het niet enkel om de heler van Thuis. Adam en Tom hebben geen idee hoe het heden in de vallei aan toe gaat.” Ze huiverde toen ze de woorden uitsprak. Een naar gevoel drong zich aan haar op. Kera schudde het meteen van zich af. Ze waren bij een eettentje aangekomen. Ze bekeek de prijzen op een bord en tastte naar de munten en briefjes die Sonja haar bij vertrek had toegestopt. “Wat denk je, heb je honger?”

Wolf keek in de richting die ze aanwees terwijl Kera uitlegde wat ze konden eten. Ze benadrukte dat er ook vlees op het menu stond. Tot haar verrassing knikte Wolf toen hij een blik naar binnen had geworpen.

Ze kozen een tafeltje uit en gaven hun bestelling door. Even nadat ze hadden plaatsgenomen vulde de ruimte zich met klanten. Al vlug nadat ze hadden plaatsgenomen drong de geur van klaargemaakt vlees hun neusgaten binnen. Wolf wist meteen wat het was. Hij had dit eerder geroken toen hij Jeffs kamp had bezocht. Wat hij toen had gezien achtervolgde hem nog. Kera zag de emotie die hem overspoelde. Wolf had een sterkere band met de dierenwereld dan zij.

“Zodra we klaar zijn gaan we weg. Ik heb je hiervoor gewaarschuwd. Adam en Sarah hielden rekening met onze levenswijze. Dit is een openbare eetgelegenheid en vlees hoort bij hun cultuur. Hoe vreselijk wij dat ook vinden.”

“Ze kunnen het ook afzweren. Net zoals onze voorvaderen hebben gedaan. Wij leven met de natuur en respecteren elk levend wezen.”

Kera rekende zo vlug mogelijk af. Wolf wachtte niet af en spurte naar buiten. Daar kwam hij in de drukte van de forenzen terecht en de auto's die hem toeterend ontweken. Wolf kon niet bevatten dat de mens zoveel geluid kon produceren en bleef happend naar adem staan.

Kera nam hem bij de arm en zei, “We gaan naar het strand.” Het bezoek aan het restaurant had de sfeer verpest. Kera leidde haar vriend zo snel mogelijk weg uit de stad naar het strand. Wolf haalde een paar keer diep adem. Blij dat hij weg was van de geur en de eetstalletjes.

“Ik had geen idee dat het zo ging zijn, dat het zo erg was,” zei Wolf na een tijdje. Hij had terug wat kleur op de wangen en de verbeterde trek om zijn mond was verdwenen.

“Als we naar mijn vader op zoek gaan zullen we nog zulke plaatsen tegenkomen. Als je het niet aankunt kun je beter naar Thuis terugkeren.”

Kera sloeg de armen om hem heen.

“In het restaurant, de geur van het vlees. Ik moest aan het kamp van mijn vader denken. De karkassen die aan de bomen hingen. Ik voelde de pijn angst en leed van de dieren. Wat ze in die laatste minuten, voor ze werden geslacht, door maakten.”

“Ze weten in Solana wat ze doen. Wij kunnen anderen niet onze levenswijze opdringen. Ieder moet dat voor zichzelf uitmaken. We kunnen hen wel leren dat er evenwicht moet zijn.”

“Wij moeten ook nog veel leren.”

“Daar ben ik het helemaal mee eens.”

Genietend van het water en de zachte bries bleven ze nog lange tijd in de stilte staan.

3

Adam en Tom hadden heel wat te bespreken. Adam was van mening dat Kera en Wolf hun hulp verdienden. De heler was tenslotte hun vriend. Tom had zijn twijfels. Adam haalde herinneringen aan zijn tijd met Joshua on de hoop zijn vriend van mening te doen veranderen.

Kera en Wolf lieten de twee achter. Ze trok er op uit, vermeden de drukte en gingen winkelen. Wolf keek de ogen uit en zag spullen waarvan hij geen idee had waarvoor ze dienden. Nadat ze enkele benodigheden hadden uitgezocht voor het vervolg van hun reis brachten ze een bezoek aan de vesting. Ze keken bewonderd naar de figuren die het verhaal van Solana vertelden.

“Dit was al een stad voor de woede?”

“Ja ze werd verwoest. Solana is gedeeltelijk heropgebouwd, op de ruïnes die er overbleven. Als je verder het strand oploopt zie je enkele gebouwen boven het water uitsteken.”

Wolf ging met zijn vingers over de tekeningen. Kera vertelde wat er stond. “De stad was verdeeld. Er waren verschillende clans. Er was moord en ziekte. Bendes maakten het leven onmogelijk. Er was geen orde. Een man verenigde hen allen.”

Ze stonden voor de houten dubbele deur en zagen hoe sommige personen door de wachters werden weggestuurd. Iedereen werd nauwkeurig gecontroleerd. Toen het hun beurt was gingen de deuren open.

De provoost verwacht jullie. Volg de gang rechts.”

Kera en Wolf volgden de bevelen op. Kera verwachtte een donkere ruimte aan te treffen. Het glazen dak gaf het iets onwezenlijk. Het was er warmer dan buiten. Af en toe voelde ze een verkoelende bries. Toen ze opkeek zag ze dat sommige ramen op een kier stonden. Het tweetal volgde de gang die pal naast de buitenmuur

liep. De gang was zeker vier meter breed. De vloer en muur waren van steen. De ander kant was hout waarin prachtige figuren waren uitgesneden. Steff kwam hun kant uit en nam hem mee naar zijn kantoor dat sinds de eerste provoost onveranderd was gebleven, vertelde hij hun. Zodra ze de ruimte instapte zonken haar voeten weg in een dik tapijt. Steff gaf hun de tijd om alles te bewonderen. Het zware houten bureau was versierd met bloemen en bladeren, evenals de kast die een hele muur in beslag nam. Het was een kamer die gezag uitstraalde.

Aan de muur rechtover het bureau bevond zich een zithoek met een bank en tafeltje en er was ook een bar. Wolf had geen oog voor de inrichting. Hij liep naar het schuifraam dat op een kier stond. Er liep een pergola rondom de buitenmuur die met wisteria was begroeid.

“Wil je naar buiten?” Vroeg Steff

Hij schoof het raam meer open. Wolf stapte meteen naar buiten om de enorme tuin te bewonderen. Centraal stond een enorme treurwilg. Kera nam op één van de stoelen plaats die onder de pergola stond.

“Wat mooi en rustgevend,” zei ze.

Er kwam een vrouw hun kant uit met een karretje met enkele glazen en een karaf op.

“IJsthee,” zei Steff. “Goed voor de dorst. Het is warmer dan normaal voor de tijd van het jaar. Voor jullie zal het niet zo aanvoelen. Je bent hogere temperaturen gewend.

“Het is aangenaam,” liep Wolf horen. “Gisteren regende het en was het kil.”

“Ja, het weer kan hier vlug omslaan.”

Kera nipte van haar glas. Haar blik ging naar het beekje dat door de tuin liep. Het geluid ervan ontspande haar voor het eerst sinds ze in Solana was aangekomen. Vanuit haar ooghoek zag ze een felgekleurde vis uit het water omhoog springen. Hij belandde uit het water op een steen. Een padje dat was aangelegd om het

beekje over te steken. Voor Kera of Steff konden reageren stond Wolf al bij de vis, en hielp het spartelende dier terug in het water.

“Ik kan me niet herinneren dat ik hier ooit met mijn ouders ben geweest.”

“Sarah nam jou en je moeder mee naar de zoo en de speelpleinen. Plaatsen waar kinderen bijeen komen om te spelen, gaf hij uitleg.

“En Cidah, heb je haar nog gezien? Is zij hier ooit geweest?”

“Niet in de vesting. Ik heb haar eenmaal gezien. Ze bleef nooit lang in Solana. Enkel om met Adam en Tom te praten. Mijn vader was toen nog provoost, zelfs toen nam ik al veel van zijn taken over. Zijn gezondheid is niet al te best.”

Wolf voegde zich terug bij hen.

“Mijn vader wil jullie graag ontmoeten. De privé vertrekken liggen aan de andere kant. Hij is niet meer zo mobiel en zit in een rolstoel.

Ze liepen onder de pergola naar de andere kant. Kera zag enkele bloemen die in bloei stonden en zag dat er in het beekje ook planten stonden. De vissen leken hen te volgen tot Steff hen naar binnen leidde waar, Michael, Steffs vader, hen opwachtte.

De man had een hoge leeftijd en gaf hun een slappe hand. Kera's gave reageerde meteen op de gezondheidstoestand van de man. Hij had een zwak hart, en de longen waren er ook niet al te best aan toe, daarbovenop had hij nog enkele kwaadaardige gezwellen die heel pijnlijk waren. Kera ontdekte nog iets. Haar vader had de man ooit geheeld. Ze dacht er niet bij na en gaf de man een deel van haar levensenergie zodat hij de laatste maanden van zijn leven comfortabel en pijnvrij kon doorbrengen.

Michael keek haar met glinsterende ogen aan en bedankte haar in stilte. Steffs vader vertelde haar hoe Joshua ooit zijn leven had gered, en wat dat voor hem had betekend. Kera was blij voor de lovende woorden en vertelde op haar beurt waarom ze in Solana was. Ze nam met pijn in het hart afscheid. Ze zou de man niet meer terugzien.